

taxpoint

TAX POINT OF VIEW

INFORMATOR PODATKOWY FIRMY TAXPOINT · NR 82 · SIERPIEŃ 2020

W TYM NUMERZE:

1/ USŁUGI KSIĘGOWE NABYTE OD INDYJSKIEGO KONTRAHENTA
BEZ PODATKU U ŹRÓDŁA

2/ KRÓTSZE KONTROLE PRZEDSIĘBIORCÓW – PRZEŁOMOWY WYROK NSA

3/ TARCZA PRYWATNOŚCI UNIEWAŻNIONA PRZEZ TSUE

4/ STAŁE MIEJSCE PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ NA GRUNCIE VAT

1. USŁUGI KSIĘGOWE NABYTE OD INDYJSKIEGO KONTRAHENTA BEZ PODATKU U ŹRÓDŁA

Niedawno pojawiło się uzasadnienie do wyr. NSA z 4.02.2020r. (II FSK 766/18), w którym sąd potwierdził, że wypłata na rzecz indyjskiego kontrahenta wynagrodzenia z tytułu świadczenia m.in. usług księgowych nie rodzi obowiązku poboru podatku u źródła (WHT).

Sprawa dotyczyła skargi na interpretację wydaną dla spółki nabywającej od indyjskiego kontrahenta usługi wsparcia w procesowaniu zobowiązań i należności, sprawozdawczości finansowej oraz raportowania księgowego. Dyrektor KIS uznał, że wypłacane przez spółkę z tego tytułu należności mieszczą się w dyspozycji art. 13.4 polsko-indyjskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (UPO), gdyż usługi nabywane przez wnioskodawcę mają charakter usług technicznych, o których mowa w tym przepisie. Usługi te służą bowiem wsparciu dla procesu zarządzania, mają charakter doradczy i pomocniczy (techniczny). Ponadto ww. usługi, zdaniem organu, można zaliczyć do usług wymienionych w art. 21.1.2a UPDOP. Tym samym, spółka ma obowiązek pobrać WHT przy wypłacie wynagrodzenia dla indyjskiego kontrahenta.

Wydana interpretacja została zaskarżona. WSA w wydanym wyroku przyznał rację skarżącej i uchylił interpretację. NSA, który ostatecznie wypowiedział się w sprawie, podzielił stanowisko sądu I instancji. W wydanym wyroku NSA podkreślił, że kluczowe w niniejszej sprawie jest rozstrzygnięcie czy opisane we wniosku usługi są usługami technicznymi w rozumieniu art. 13.4 UPO, a w dalszej kolejności czy są objęte art. 21.1.2a UPDOP. W UPO (art. 13.4) zawarto

definicję opłat za usługi techniczne, zgodnie z którą są to zasadniczo wszelkiego rodzaju opłaty będące wynagrodzeniem za usługi menadżerskie, techniczne lub doradcze, włącznie z dostarczaniem usług personelu, jednakże definicja ta nie jest precyzyjna. Pojęcie usług technicznych i opłat za te usługi nie zostało także wyjaśnione w Komentarzu do Modelowej Konwencji OECD. W tej sytuacji, zgodnie z UPO, należało zatem zastosować definicję wynikającą z polskiego prawa. Pojęcie usługi techniczne nie zostało jednak wyjaśnione również w UPDOP.

W związku z tym, zdaniem NSA, konieczne stało się określenie charakteru świadczonych przez kontrahenta usług. W opinii sądu, usługi te nie mają charakteru menadżerskiego, gdyż nie służą zarządzaniu działalnością. Nie można przypisać im również charakteru technicznego – ponieważ ich istotą nie jest udostępnianie wiedzy technicznej i specjalistycznej, przygotowywanie projektów technicznych, nie są one także związane z maszynami / urządzeniami. Usługi te nie mają ponadto charakteru doradczego, gdyż ich celem nie jest udzielanie specjalistycznych porad. W konsekwencji, zdaniem NSA, nie ma podstaw do stwierdzenia, że wynagrodzenie za usługi opisane we wniosku o wydanie interpretacji stanowi opłatę za usługi techniczne, a zatem nie mieści się w dyspozycji art. 13.4 UPO. Tym samym, po spełnieniu warunków określonych w UPDOP spółka nie ma obowiązku pobrania WHT przy wypłacie wynagrodzenia za przedmiotowe usługi.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie **Magdalena Pancewicz**

• magdalena.pancewicz@taxpoint.pl • tel. 12 622 76 67 •

- zachęcamy do kontaktu!

2. KRÓTSZE KONTROLE PRZEDSIĘBIORCÓW – PRZEŁOMOWY WYROK NSA

W opublikowanym niedawno uzasadnieniu do wyroku z 19 lutego 2020 roku (sygn. I FSK 2243/19) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że do czasu trwania kontroli zalicza się kolejno następujące po sobie dni robocze, a nie, jak dotychczas przyjmowały organy podatkowe i sądy administracyjne, dni robocze, w których kontrola miała miejsce w siedzibie przedsiębiorcy. Przedstawione rozstrzygnięcie zostało wprawdzie wydane na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jednakże pozostaje ono również aktualne w świetle obowiązującego Prawa przedsiębiorców.

W analizowanej sprawie pracownicy urzędu skarbowego prowadzili kontrolę podatkową spółki w zakresie rozliczeń z tytułu VAT. W trakcie trwania kontroli spółka wniosła sprzeciw wobec przedłużających się czynności kontrolnych. W jej ocenie czynności kontrolne były przeprowadzane z przekroczeniem maksymalnego ustawowego czasu trwania kontroli mikro przedsiębiorcy wynoszącego 12 dni roboczych. Jak wskazywała spółka pomimo rozpoczęcia kontroli 12 listopada 2013 r., do 28 listopada 2013 r. spółce nadal nie doręczono protokołu kontroli. Zarówno Naczelnik Urzędu Skarbowego, jak i Dyrektor Izby Skarbowej nie uwzględnili sprzeciwu spółki. Organ stanął na stanowisku, że do czasu kontroli zalicza się jedynie dni robocze, w których kontrola miała miejsce w siedzibie przedsiębiorcy. Jako że czynności kontrolne w siedzibie spółki trwały jedynie 9 dni, organy uznały, że nie doszło do przekroczenia ustawowego czasu trwania kontroli.

Naczelny Sąd Administracyjny nie podzielił stanowiska organów. Skład orzekający doszedł do wniosku, że literalna wykładnia przepisów pozwala ustalić, że z czasu kontroli ustawodawca wykluczył jedynie inne dni niż dni robocze. W przepisach brak jest podstaw do uznania, że z czasu trwania kontroli wyklucza się również niektóre dni robocze – np. te, w których kontrola nie jest przeprowadzana w siedzibie przedsiębiorcy. Zdaniem NSA także wykładnia celowościowa i systemowa przemawia za tym, aby przyjąć, że przez czas kontroli należy rozumieć kolejno następujące przez siebie dni robocze. Słusznie zauważył skład orzekający, że odmienna wykładnia przepisów mogłaby prowadzić do sytuacji, w której kontrola u przedsiębiorcy trwałaby nawet 12 miesięcy – urzędnik przychodziłby do siedziby firmy na kontrolę po jednym dniu w każdym miesiącu.

Warto nadmienić, że omawiane orzeczenie ma charakter precedensowy, albowiem, jak zauważył sam NSA, dotychczasowa linia orzecznicza sądów administracyjnych była korzystna dla organów administracji. Pozostaje zatem liczyć na to, że wyrok NSA doprowadzi do ukrócenia praktyk organów skarbowych polegających na celowym wydłużaniu czasu postępowań przez niewliczanie do niego dni, w których kontrola odbywała się poza siedzibą przedsiębiorcy (a niejednokrotnie trwa korespondencyjnie).

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie **Katarzyna Knapik**

• katarzyna.knapik@taxpoint.pl • tel. 664 717 349 •

- zachęcamy do kontaktu!

3. TARCZA PRYWATNOŚCI UNIEWAŻNIONA PRZEZ TSUE

16 lipca br. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wyrokiem w sprawie C-311/81 orzekł o nieważności tzw. Tarczy Prywatności. Tarcza Prywatności to decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1250 z 12 lipca 2016 r., przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Tarcza stanowiła jedną z podstaw do przekazywania danych osobowych przez przedsiębiorców z UE do Stanów Zjednoczonych. Na mocy Tarczy dane mogły być przekazywane bez konieczności uzyskania dodatkowego zezwolenia lub spełnienia dodatkowych obowiązków wynikających z przepisów RODO.

Sprawę zapoczątkowało złożenie przez obywatela Austrii skargi do irlandzkiego sądu przeciwko Facebook Ireland Ltd. W skardze podniesiono bezprawność przekazywania danych osobowych skarżącego przez ten podmiot na rzecz amerykańskiej spółki Facebook Inc. Skarżący podniósł bowiem, że prawo USA nie zapewnia wystarczającej ochrony przed dostępem władz publicznych do danych przekazywanych do tego kraju.

W wyniku złożenia pytania prejudycjalnego przez sąd irlandzki w przedmiotowej sprawie wypowiedział się TSUE. W wydanym wyroku sąd ten podniósł, że ochrona danych osobowych wynikająca z przepisów obowiązujących w USA w zakresie dostępu i wykorzystywania przez organy amerykańskich władz publicznych danych przekazywanych z UE na terytorium tego kraju, nie stanowi uregulowania tych kwestii w sposób równoważny w stosunku do prawa UE. W związku

z tym, TSUE orzekł o nieważności Tarczy Prywatności zezwalającej na przekazywanie danych do tego kraju na preferencyjnych warunkach.

Wydany wyrok ma znaczący wpływ w szczególności w odniesieniu do przedsiębiorców dokonujących transakcji z amerykańskimi kontrahentami. Podmioty te zobowiązane będą do poszukiwania innej podstawy prawnej dla legalizacji transferu danych do USA. Zastosowanie mogą w tym zakresie znaleźć następujące rozwiązania:

- zatwierdzony kodeks postępowania (art. 40 RODO),
- zatwierdzony mechanizm certyfikacji (art. 42 RODO),
- wiążące reguły korporacyjne (art. 47 RODO),
- klauzule ochrony danych przyjęte lub zatwierdzone przez Komisję Europejską,

Ponadto, unieważnienie Tarczy Prywatności może rodzić w stosunku do administratorów danych przekazujących je na terytorium USA także inne obowiązki. Należy przede wszystkim zaktualizować wszelką dokumentację dotyczącą ochrony danych osobowych, w których jako podstawę przetwarzania wskazano Tarczę Prywatności. Dotyczy to klauzul informacyjnych, rejestru czynności przetwarzania, rejestru kategorii przetwarzania, jak również polityki prywatności i polityki cookies. Warto również zweryfikować obowiązującą w firmie analizę ryzyka procesów przetwarzania.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie **Aleksandra Dyrek-Orlando**

• aleksandra.dyrek@taxpoint.pl • tel. 12 622 76 68 •

- zachęcamy do kontaktu!

4. STAŁE MIEJSCE PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ NA GRUNCIE VAT

W wyroku WSA w Gliwicach z 11.03.2020 r., do którego niedawno ukazało się uzasadnienie, sąd administracyjny po raz kolejny wypowiedział się w przedmiocie przesłanek, jakie muszą zostać spełnione do powstania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na gruncie ustawy o VAT (tzw. *fixed establishment*, dalej: „FE”).

Przedmiotem sporu okazała się niekorzystna dla podatnika interpretacja indywidualna. Stan faktyczny sprawy dotyczył spółki posiadającej siedzibę w Niemczech i zarejestrowanej dla potrzeb VAT w Polsce („Wnioskodawca”). W ramach przyjętego modelu biznesowego, w stosunku do towarów sprowadzanych na terytorium RP spoza UE, Wnioskodawca nabywa od polskiego podwykonawcy usługi w zakresie prowadzenia składu celnego i technicznej obsługi sprzedaży. Wnioskodawca powziął wątpliwość, czy posiada on na terytorium kraju FE. W jego ocenie fakt, iż **nie posiada on stałej infrastruktury technicznej, jak i personelu** koniecznego do samodzielnego wykonywania podstawowej działalności operacyjnej, jednoznacznie wskazuje, iż odpowiedź na to pytanie jest negatywna. Organ interpretacyjny nie podzielił jednak stanowiska Wnioskodawcy, a sprawa finalnie trafiła na wokandę WSA w Gliwicach.

W swoim wyroku skład orzekający zdecydowanie przychylił się do stanowiska Wnioskodawcy i uchylił wydaną interpretację. W treści uzasadnienia wskazano, iż czynności realizowane przez podwykonawcę na rzecz Wnioskodawcy stanowią wyłącznie

wycinek jego działalności sprzedażowej i mają stosunkowo prosty charakter. Równocześnie Wnioskodawca nie ma możliwości faktycznego wpływania na decyzje biznesowe podejmowane przez usługodawcę i sposób realizowania przez niego zapisów umowy. Personel zatrudniony przez podwykonawcę realizuje swoje zadania wyłącznie **pod zwierzchnictwem** i zgodnie z regulaminem wewnętrznym podwykonawcy. Z kolei **infrastruktura podwykonawcy** wykorzystywana jest do świadczenia usług tego samego typu **również na rzecz innych odbiorców**. Co za tym idzie, spółka nie posiada władztwa nad zapleczem technicznym i osobowym, które z punktu widzenia *acquis communautaire* oraz krajowego dorobku orzeczniczego jest konieczne do powstania FE. Sąd słusznie zauważył, iż przyjęcie stanowiska prezentowanego przez organ interpretacyjny prowadziłoby w istocie do absurdalnych rezultatów – jakiegokolwiek nabycie usług od podmiotu zagranicznego skutkowałoby bowiem powstaniem FE w kraju siedziby usługodawcy (usługobiorca w sensie ekonomicznym korzysta bowiem w takim wypadku zarówno z personelu, jak i zaplecza usługobiorcy).

Kwestia FE od dłuższego czasu sprawia przedsiębiorcom dużo problemów (oprócz wyroków prezentujących podjęcie podobne do opisanego powyżej pojawiają się również orzeczenia przeciwne, w których FE jest rozpoznawane nawet przy stosunkowo niewielkiej aktywności podatnika zagranicznego w RP), stąd w przypadku powzięcia wątpliwości

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie **Marcin Radwan** lub **Łukasz Tarski**

• marcin.radwan@taxpoint.pl • tel. 664 717 348 • lukasz.tarski@taxpoint.pl • tel. 12 622 76 63 •

- zachęcamy do kontaktu!

4. STAŁE MIEJSCE PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ NA GRUNCIE VAT

w tym zakresie, rekomendujemy pogłębioną analizę stanu faktycznego i zwrócenie się do Dyrektora KIS celem zabezpieczenia swoich rozliczeń podatkowych. Należy również podkreślić, że kwestia rozpoznania FE jest istotna nie tylko dla podatnika zagranicznego, który podejmuje aktywność w Polsce, ale jest również kluczowa dla jego kontrahentów (np. podwykonawców w Polsce). W przypadku tych drugich podmiotów kwestia istnienia FE przesądza bowiem, czy podmiot krajowy powinien zastosować mechanizm odwrotnego obciążenia (bez naliczenia VAT w Polsce), czy też opodatkować swoje usługi, które są realizowane w ramach podwykonawstwa, np. ze stawką krajową VAT w Polsce.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie **Marcin Radwan** lub **Łukasz Tarski**

• marcin.radwan@taxpoint.pl • tel. 664 717 348 • lukasz.tarski@taxpoint.pl • tel. 12 622 76 63 •

- zachęcamy do kontaktu!

Dziękujemy za uwagę!

Informujemy, że za pośrednictwem *Tax Point of View* nie świadczymy usług doradztwa podatkowego lub prawnego, a niniejsze opracowanie zawiera informacje o charakterze ogólnym.

Przed podjęciem jakichkolwiek decyzji lub działań dotyczących konkretnych sytuacji w Państwa działalności gospodarczej prosimy o kontakt z doradcą Taxpoint.

Zespół Taxpoint

Zapraszamy do regularnego odwiedzenia stron:

<https://www.facebook.com/taxpointpowerofexperience>

oraz <https://www.linkedin.com/company/taxpoint-sp-z-o-o>

• biuro@taxpoint.pl • tel. 12 626 73 10 •